

José Vriens

Gesloten ogen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Marloes bleef bij het muurtje van het schoolplein staan en keek de kinderen na. Sam en Milou renden meteen naar hun vriendjes op de speelplaats en hadden geen oog meer voor hun moeder. Hier blijven staan en wachten tot ze nog een keer terugkwamen of naar haar zwaaiden was ijdele hoop, wist Marloes.

Toch bleef ze staan. Ze wilde zeker weten dat haar kinderen naar binnen gingen. Dat ze veilig in het schoolgebouw verdwenen en daar bleven totdat zij hen weer kwam ophalen.

Om haar heen werd door de andere moeders gepraat en gelachen. Marloes sloot zich daar niet bij aan. Ten eerste kon ze niet zo goed volgen wat er werd gezegd, zo snel werd er gesproken, en ten tweede had ze niet zoveel contact met de andere vrouwen. Zij was de buitenlandse hier in het dorp. Hoewel ze haar inmiddels wel hadden geaccepteerd en vriendelijk begroetten als ze haar tegenkwamen. Dat kwam mede door de kinderen die het vermogen hadden om ongedwongen vriendschappen te sluiten en zich de Franse taal met een verrassende snelheid eigen te maken.

Hank sprak eveneens vloeiend Frans. Alleen

zij was de taal nog niet machtig. Marloes kreeg hulp van een moeder van een vriendje van Sam. Gisèle had zelf aangeboden haar te helpen, zodat ze zich in elk geval verstaanbaar kon maken. Het ging steeds beter en er kwam vast een tijd dat Marloes zich bij die andere vrouwen kon aansluiten, maar nu nog niet.

Nadat de kinderen zich op het signaal van de bel keurig in rijen hadden opgesteld en groep voor groep naar binnen waren gegaan, begon Marloes aan de korte wandeling terug naar huis.

Het beloofde weer een heerlijke dag te worden. Prima weer om wat in de moestuin te werken. Iets wat hard nodig was. Niet alleen voor de groenten die ze daar had uitgeplant was het groeizaam weer, ook het onkruid schoot omhoog en bleef hardnekkig terugkomen.

Een moestuin. Als iemand haar een jaar geleden had verteld dat ze het heerlijk zou gaan vinden om groenten op haar eigen stukje grond te kweken en ook nog eens te eten, had ze hem voor gek verklaard. Marloes had vroeger geruwd van sla die vers van het land kwam. Al die beestjes die erop konden zitten, daar moest ze niks van hebben. Kant-en-klaar gesneden, gemengd en verpakt in een zak van de super-

markt: zo nam zij de sla mee, gegarandeerd insectenvrij.

Het huis dat Hank voor hen had gevonden, lag aan de rand van het dorp. Opgetrokken uit grote, onregelmatige keien was dit een typisch huis voor deze streek. Dikke grijsbruine muren met kleine verzonken ramen erin om in de zomer de warmte buiten te houden en in de winter binnen.

Marloes opende de zware, houten voordeur en sloot hem meteen weer goed achter zich af zodra ze binnen was. Iets wat niet erg gebruikelijk was voor de mensen die hun hele leven al in dit dorp woonden, maar voor Marloes was een gesloten deur een extra zekerheid dat niet iedereen zomaar naar binnen kon wandelen.

Ze bleef even staan om haar ogen te laten wennen aan de schemerige donkerte in huis. Hoewel de muren wit waren gesausd, bleef het zelfs overdag schemerdonker vanwege de kleine raampjes die maar weinig daglicht binnen lieten. Marloes liet haar blik over de grote robuuste meubels dwalen die al in het huis hadden gestaan toen zij hier gingen wonen. Het was niet echt haar smaak, maar ze begreep ook wel dat de geldbron van Hank niet onuitputtelijk was. Het meubilair was stevig en functio-

neel. Dat was genoeg. Als ze hier langer bleven wonen zou er op den duur vast wel het een en ander in huis veranderen.

Hoeveel langer nog, ging het door haar heen. Voor haar gevoel was het nog steeds tijdelijk, ook al woonden ze inmiddels ruim zeven maanden in dit dorp. Niet dat ze het niet naar haar zin had. Het was hier prettig wonen. Alles beter dan steeds van de ene naar de andere plek moeten trekken, wat ze de eerste tijd hadden gedaan. Hier hoefden ze zich niet schuil te houden. Ze waren veilig. Voor hoelang was altijd de vraag.

Marloes hield zich steeds voor dat haar thuis was waar Hank en kinderen waren. Of dat nu in Nederland was, Duitsland, Frankrijk of in welk land dan ook; daar waar haar hart was, was haar thuis. Ondanks dat voelde het nog altijd niet als een echt thuis, een definitief thuis-komen, als ze dit huis binnenging.

Marloes ruimde de ontbijtboel op die op tafel was blijven staan. Hank was al veel eerder naar zijn werk in een nabijgelegen fabriek vertrokken. Niet bepaald het werk dat hij gewend was te doen, maar alles was beter dan niets. Er moest toch ook brood op de plank komen.

Marloes trok een grimas. Net als zij, moest

hij het nemen zoals het kwam. Hij had in elk geval een baan kunnen vinden. Door haar taalachterstand hoefde zij niet zo snel op werk te rekenen.

Nadat ze in huis klaar was, ging Marloes via een tussendeur naar de aangebouwde schuur. Daar zocht ze een paar werkhandschoenen, een hark en een emmer om het afval in te doen bij elkaar. Ze ontsloot de schuurdeur en stopte de sleutel zorgvuldig weg in de zak van haar bermuda.

De tuin werd in zijn geheel omsloten door een muur van ruim anderhalve meter hoog. Er was geen poort of doorgang naar de achtergelegen akkers die van hun linkerbuurman waren. Enkele grote bomen zorgden voor schaduw op het terras dat tegen het huis aan lag. De moestuin, die er al was geweest toen ze hier kwamen, lag in een hoek van de tuin en werd door de muur beschermd tegen te felle zon. Een hoek die perfect gekozen was voor dat doel.

Marloes ging via de ronde stapstenen in het gras naar haar groentetuin. Het werken met haar handen in de aarde zorgde ervoor dat ze helemaal tot rust kwam. Niet te veel piekeren en peinzen. Dat leidde nergens toe, omdat ze toch niets aan de situatie kon veranderen.

Bezig zijn met de plantjes die groeiden leidde af. De sla ging veel te hard, en het was te veel voor hun gezin. Ze was iets te enthousiast geweest met zaaien, wat erop neerkwam dat ze nu verplicht elke dag sla moesten eten, omdat de kroppen anders stonden te verpieteren op het land. Gelukkig waren Gisèle en nog een paar van de moeders die ze kende van school, ook blij met een verse kropsla.

Haar handen plukten het onkruid weg en harkten de aarde strak. Het afval verdween in de emmer, de sla die ze vandaag wilde gebruiken en weggeven legde ze op een krant.

Na een poosje zo bezig te zijn geweest, kwam Marloes omhoog en strekte haar rug. Ze trok de werkhandschoenen uit en klopte ze schoon. Met de rug van haar hand veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Het was al knap warm zo vroeg in de ochtend. Als de zon van dit stukje was verdwenen, zou ze de plantjes nog water geven. Voor vandaag was het goed geweest.

Ze liep met de emmer in de hand naar de composthoop in de hoek van de tuin en gooide het onkruid erbij. Toen ze opkeek zag ze iemand over de akker lopen. Een man. Niet de buurman, hem kende ze wel, hij was een stuk kleiner en breder.

Marloes trok zich automatisch iets terug achter een boom, zodat ze niet direct te zien was. Wat deed die kerel op het land van de burens? Er liep hier geen pad of niks, het waren echt alleen maar akkers die achter de muur lagen.

Ze bleef staan, ervan overtuigd dat die man haar niet kon zien. Marloes bekeek hem zo goed mogelijk. Donker haar, een baard en snor. Veel meer zag ze niet van zijn gezicht. Hij had een baseballpetje op, donkerblauw met een wit embleem, en een grote, donkere zonnebril om zijn ogen te beschermen tegen de zon. Hij droeg een spijkerbroek en een lichtblauw shirt. Over zijn schouder hing nonchalant een jasje dat hij met één hand vasthield. Niet direct de outfit om over een akker te gaan wandelen.

Hij was geen bekende uit het dorp, wist Marloes vrijwel zeker. En toeristen zag je hier nauwelijks. Wat hadden die bovendien op een akker te zoeken? Dat maakte het nog vreemder en zorgde ervoor dat er een onbestemd gevoel in haar maag landde, dat iets met angst te maken had.

Hank had met opzet dit dorp uitgezocht, omdat ze hier echt in een onbekend gebied zaten. Ver van alle toeristische steden vandaan, geen zee of strand in de buurt. Niet eens een wijn-

gaard of een kasteel dat veel mensen trok. Als je in dit dorp terechtkwam, was je of verdwaald of je ging er bewust heen omdat je familie of vrienden bezocht.

Dat laatste verontrustte Marloes nog het meest. Na zeven maanden kende ze de meeste bezoekers aan het dorp inmiddels wel. Deze man hoorde daar niet bij.

Onbewust ging haar hand naar haar opgestoken, donkerbruine haar. Het had even geduurd voordat ze gewend was aan haar veranderde uiterlijk. Door het vele buiten werken had haar gezicht een donkerdere tint gekregen waardoor de sproetjes minder opvielen. De bruine lenzen zorgden ervoor dat zelfs haar groene ogen waren verdwenen. Ze was vast onherkenbaar als je alleen op de meest opvallende uiterlijke kenmerken afging: rood haar en groene ogen.

De foto op haar paspoort was helemaal die van Marlies van Vorden, een bijna veertigjarige Belgische, die met haar man en twee kinderen in Frankrijk woonde. Hoe Hank alle benodigde papieren had weten te regelen, wist Marloes niet en wilde ze ook niet weten. Alles leek in orde te zijn, tot en met zijn werkvergunning.

Kwam er nu een einde aan hun rust? Dat hoopte ze toch niet. Het leven hier beviel haar

goed, Marloes zag zich hier nog wel een aantal jaar wonen. De kinderen hadden het naar hun zin en leken Nederland niet echt te missen. In het begin hadden ze wel naar hun vader en grootouders gevraagd, maar inmiddels was dat ook op de achtergrond geraakt en kwam het nog maar sporadisch voor. Hank was hun papa.

Marloes pakte omzichtig haar telefoon uit haar broekzak en maakte vlug een foto van de onbekende man. Je wist nooit waar dat goed voor kon zijn, misschien kende Hank hem wel.

‘Marlou, êtes-vous à la maison?’ werd er geroepen. Net als Marloes leek de man op de akker dat te horen. Met een ruk ging zijn hoofd haar kant uit. Marloes dook snel achter de muur weg. Als hij haar nu maar niet had gezien. Het zou Gisèle wel zijn die voor de deur stond. Waarschijnlijk had ze al een paar keer op de deur geklopt. Marloes had haar niet verwacht, maar meende wel haar stem te herkennen.

Gebukt haastte ze zich, aan het oog onttrokken door de vele bomen en struiken, naar de achterdeur. Dat ze daarbij dwars door de beplanting moest lopen, interesseerde haar op dat moment niet. Zolang die kerel haar maar niet zou zien. Bij de deur, die ze op een kier opende waardoor ze naar binnen glipte, keek